

TRAJA STARÍ MLÁDENCI

ZABUDNUTÉ SPOMIENKY

H. J. BORNEMISZA

H. J. BORNEMISZA

TRAJA STARI MLADENCI

ZABUDNUTÉ SPOMIENKY

Traja starí mládenci III.
Zabudnuté spomienky

Autor: © H. J. Bornemisza
Korektor: Lenka Mondočková
Obálka: © Zuzi Maat
Ilustrácie: © H. J. Bornemisza
Rok vydania: 2022

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-570-3924-2 pdf

www.hjbornemisza.sk
www.facebook.com/h.j.bornemisza
www.instagram.com/h.j.bornemisza

PROLÓG

„Mal by som ťa zabiť,“ prelačil Noe pomedzi pevne zaťaté zuby a chytil zbraň, čo mu visela v puzdre na boku. Nenávisť k mužovi pred ním v ňom zvädzala súboj so zlosťou na seba samého. *Hlupák, bol som taký hlupák!*

„Možno ani nebudeš musieť. Ak nezačneme spolupracovať, je pravdepodobné, že tu zdochneme obaja.“

Drevené steny okolo nich boli spráchnivené a Noe pochyboval, že im poskytnú dostatočnú ochranu. Ani jedno z okien na chatrči nemalo okenice, čo znamenalo, že boli až žalostne nechránené. Noema utešovala aspoň skutočnosť, že boli malé.

„A to ti mám veriť? Po tom všetkom? Si vrah, klamár, si...“ vymenúval. Cez špinavú sklenenú tabuľu by nebolo poriadne vidieť ani cez deň a už vôbec nie v čase, keď na krajinu dopadli tma a dážď. Napriek tomu pozrel von a pokúsil sa niečo zahliadnuť.

„Som Vkladač, Noe. A ak by sme boli celkom presní, zabili sa sami. Pokojne som ich mohol donútiť, aby si vystrelili mozog z hlavy. Alebo sa obesili, skočili pod vlak, podrezali si žily. A nikto by neprišiel na to, že vôbec existujem. Ani ty nie. A vieš, prečo som to neurobil?“ spýtal sa ho a kľučku dverí medzitým zaprel jedinou stoličkou, ktorá bola v miestnosti.

„Pretože si šialenec?“

„Pretože si to všetci zaslúžili. Ich utrpenie bolo len smietkou oproti tomu, koľko ho sami spôsobili.“

Tichú roztržku medzi nimi náhle prerušil nový zvuk. Vrchanie sa k nim nieslo ako ozvena. Doliehalo zo všetkých strán a nebolo možné určiť, odkiaľ skutočne prichádzalo.

„Prečo ich nezastavíš? Môžeš ich presvedčiť, aby na nás nezaútočili,“ navrhol Noe a netušil, či má pravdu, alebo sa mýli.

„Nie som kúzelník, Durgen. Vkladať myšlienky do mysli zvierat je niečo iné, než vkladať ich ľuďom. Myslia inak, cítia inak. Akoby uvažovali inou rečou, a pokiaľ ju neovládaš, zväčša to skončí neúspechom. Mohlo by sa mi podariť ovplyvniť psa a obaja vieme, že tie beštie majú od psa poriadne ďaleko.“

„Ako dlho ma už ovplyvňuješ?“ spýtal sa Noe a neustále si prezeral Brochanovu tvár. Známu, a predsa cudziu.

„Začal som, ešte než sme sa prvýkrát oficiálne stretli. Musel som byť opatrný.“ Po týchto slovách sa Brochan postavil k druhému oknu a rovnako ako Noe, aj on sa snažil zahliadnuť vonku nejaký pohyb.

„To preto som ti nikdy nečítal myšlienky,“ uvedomil si Noe. „Nikdy mi to ani len nenapadlo. Môj otec, Elena, všetko to dáva zmysel,“ zhodnotil a v duchu si opäť nadržal.

„Som rád, že si to pochopil. Ale v tomto rozhovore budeme pokračovať neskôr. Teraz sa sústreď, inak skončíme ako Johan z Oddielu deväť.“

Noe si spomenul na dve zohyzené končatiny. To bolo všetko, čo sa po tom mladíkovi našlo.

„Koľko máš nábojov?“ spýtal sa Brochana pri pohľade na revolver, ktorý držal v ruke.

„Dvadsať. Ty?“

„Štrnásť a nôž,“ stihol Noe odpovedať, skôr než sa v blízkosti chatrče ozval dupot a vzápätí sa stena zachvela pod nárazom jednej z beští.

1. KAPITOLA

Takmer si ju nepamätám. Občas, keď sa ráno prebúdzam, si predstavujem jej tmavé kadere a smutný úsmev. Je to moja jediná spomienka na mamu. Ktovie, či je ten obraz vôbec pravý, alebo som si ho vymyslel. Možno raz, keď vyrastiem, získam nejaký jej obrázok. Možno ju niekto namaľoval. Určite áno. Aspoň v to dúfam.

Úryvok z denníka Colberta Angusa Lamberta

Ilar sedel vo svojej domácej pracovni a pozeral na chrbát odchádzajúcej mladej ženy. Bola už dvanásta, ktorá sa uchádzala o pozíciu opatrovateľky. Aj túto odmietol. Na svoj vek bola drzá a Ilar mal pocit, že má o sebe príliš vysokú mienku. Na každej uchádzačke mu niečo prekážalo. Jedna bola urečnená, zatiaľ čo druhá mĺkva. Jedna nemala zdvorilé vystupovanie, ďalšia sa správala, akoby bola šľachtičná. Niektorej chýbalo vzdelanie, inej skúsenosti, jednoducho vždy sa našlo niečo, s čím nebol spokojný. Ani jednej z nich by nezveril psa, nieto ešte svojho syna.

„To bola na dnes posledná, Roger?“ spýtal sa svojho domáceho a komorníka v jednej osobe. Ten okamžite vošiel dnu a úslužne mu odpovedal.

„Áno aj nie, pane. Pred chvíľou prišla ešte jedna, ktorá nebola na zozname.“

„Tak ju pošlite preč,“ prikázal Ilar, no Roger zostal na mieste, čo nemal vo zvyku. Bol to chlap vo veku jeho otca, s nič nehovoriacim výrazom a vždy so stručnými odpoveďami.

„To by nebolo múdre, pane,“ vyslovil pomaly, takmer opatrne. A dobre urobil. Ilar si rady od služobníctva nežiadal ani o ne nestál. Skôr než by to stihol Rogerovi pripomenúť, do jeho pracovne vošla žena drobnej postavy, za ktorou viali vlny ryšavých, čiastočne prešedivených vlasov.

„Môžete ísť, Roger,“ povedala, akoby jej Ilarova domácnosť patrila. Roger naňho zmätene pozrel a Ilar naznačil hlavou, aby odišiel. Tejto žene bolo jednoduchšie neodpovedať. Najmä ak nechcel, aby sa zdržala ďalšie tri hodiny.

„Matka, čomu vďačím za tvoju návštevu?“

„Môjmu vnukovi, tvojej bezohľadnosti a mojej tvrdohlavosti,“ odvetila a okamžite sa posadila. „Dva týždne, Ilar. Čakala som celé dva týždne, hoci sa mi tvoj otec celý čas posmieval. A ja nemám rada, keď sa mi ten muž posmieva.“

Ilar mlčal. Ich matka obľubovala siahodlhé prejavy, ktorými sa ich snažila viesť smerom, aký sa jej zdal najlepší. Keď bol mladý, skutočne ju počúval a hádal sa s ňou. Keď dospel a zmúdrel, mlčky jej pritakával a takmer vôbec nevnímal, čo hovorí. Videl, ako otvára ústa, červenie v tvári a zaznamenal jej rozhorčenú gestikuláciu. Bol rád, že túto vlastnosť nezdedil ani on, ani jeden z jeho súrodencov.

„Myslela som si, že je to samozrejmosť. Som predsa jeho stará mama. Kto iný by ho mal opatrovať, ak nie ja? Obral si ma o rok z jeho života a ten mi už nikto nevráti. Rok, ktorý ho mala ona len pre seba.“

„Ona“ je zrejme Linda, pochopil Ilar a znovu ju prestal

počúvať. Už bolo zrejmé, čo chcela. V myšlienkach zabľúdil k povinnostiam, ktoré mal pred sebou.

Zajtra to bude náročný večer. Dve zákazky naraz. Musím si to rozumne rozvrhnúť a väčšiu časť nechať na Derwu.

Barónka Letycia Kramer ho ako vždy pozvala na ďalší zo svojich početných večierkov, aby sa postaral o správnu náladu. Medzi pozvanými hosťami sa však zhodou okolností ocitol aj Norman Lerman. Bola to šťastná náhoda a Ilarovi hrala do kariet. Večierky predstavovali ideálne miesto, kde si mohol naštudovať emócie ľudí, ktorých mal neskôr ovplyvniť.

„Odteraz sa o Trávise budem starať ja. Prídem každé ráno a odídem večer. A neskúšaj nič namietaať, Ilarion Durgen, lebo sa sem rovno presťahujem. Zoberiem so sebou tvojho otca a budeš nás mať na krku až do konca života.“

Tá veta ho rozhodne vytrhla zo zamyslenia. Nadýchol sa a konečne sa chystal prevziať slovo, no nedostal príležitosť.

„Bolelo to, synak. Naozaj bolelo, že si sa ma ani nespýtal. Ale potom som si uvedomila, že tvoj otec mal pravdu.“

„V čom mal pravdu?“ spýtal sa Ilar celkom zbytočne, pretože aj keby tak neurobil, určite by mu to objasnila.

„Mal pravdu, keď mi povedal – spomeň si na jednu vec, jedinú, o ktorú nás kedy Ilar požiadal –, a ja som sa snažila, ale na žiadnu som neprišla. A to bolelo ešte viac.“

„Dali ste mi všetko, čo som potreboval. Nemal som dôvod žiadať niečo navyše.“

„Aj ja niečo potrebujem, Ilar. Potrebujem, aby si mi zveril svojho syna. Vychovala som vás troch a až na malé nedostatky z vás vyrástli výborní muži. A ja som na vás hrdá. Na všetkých troch. Rovnako dobre a s rovnakou láskou sa budem starať aj o svojho vnuka.“

„A čo tvoja práca? Stále pracuješ pre Kanceláriu Rozpoznávačov.“

„Som stará, môžem ísť na zaslúžený odpočinok. Urobila som už dosť. Teraz chcem tráviť všetok svoj čas s rodinou. Keď tvoj otec opustil Komisariát, aj tak som to chcela urobiť čo najskôr.“

„Dobre,“ odpovedal, a tým ju očividne zaskočil. Čakala námietky, ale Ilar nemal na výhrady ani čas, ani náladu. Navyše to bolo vcelku dobré riešenie. Aspoň dovtedy, kým pre Trávisa nenájde vhodnú opatrovatelku.

„Výborne,“ usmiala sa po chvíli a okolo očí sa jej nakopili vlnky vrások. „Ach, výborne,“ vyskočila z kresla, prešla okolo stola a pobožkala ho na čelo, akoby mal dva roky a nie tridsaťdva.

„Pripomeň Noemovi, že ho čakám zajtra na večeru. A nech sa neomešká, máme hosťa.“

Ilar netušil, kto konkrétne je tým hosťom, ale bol si istý, že ide o ženu. Bud' vdovu, alebo starú pannu s pomerne solídny m zázemím a slušnou povest'ou.

„Ty si s tým stále neprestala?“

„Mám troch dospelých synov, o ktorých už aj v novinách píšu ako o troch starých mládencoch. Neprestanem, kým vás neuvidím šťastne ženatých. Všetkých troch. Aj teba, Ilar.“

Stihol otvoriť ústa, no už nestihol nič povedať.

„Ja viem, Ilar,“ pokračovala matka už mäksím hlasom. „Viem, že si to dievča miloval. Ale to neznamená, že sa raz nemôžeš zamilovať znovu. Určite ti nájdem nejakú dobrú manželku. Len to nechaj na mňa.“

„Nestojím o žiadnu ženu,“ povedal prísnejším a chladnejším tónom, než zamýšľal, no jeho matku to nevyviedlo z miery. Ako jediná z rodiny sa nezľakla žiadnej z jeho

reakcií. Dokonca aj otec občas spozornel, ona však nikdy.

„Viem, že potrebuješ čas. A rešpektujem to. Preto som začala s Noemom. S Hugom to zrejme bude ťažšie,“ zamyslela sa a na perách sa jej objavil smutný úsmev. Ako vždy, keď hovorila o Hugovi.

„S ním si už zrejme nebudeš musieť robiť starosti, mama.“

Po tých slovách sa smutný úsmev stratil a v očiach sa jej objavila iskra nádeje. Ilar vedel, že by mal mlčať, ale rozhodol sa, že múdrejšie bude urobiť presný opak. Po prvé, Hugo mu nikdy nepovedal, že je to tajomstvo. A po druhé, ak sa do toho zamieša matka, možno sa veci pohnú vpred rýchlejšie. A Ilar naozaj chcel, aby sa pohli, nielen kvôli mladšiemu bratovi.

„Hugo si už manželku našiel. Akurát ona o tom ešte nevie. A zatiaľ sa k nemu až tak nemá, ale to chce zrejme len čas, aby sa mohli lepšie spoznať.“

„Kto to je?“ spýtala sa matka a vyzerala ako dieťa s nezobaleným darčekom v rukách.

„Volá so Sofia. Je to naša sekretárka.“ *Dočasne.*

„Možno by som ju mohla tiež pozvať na zajtrajšiu večeru. Je to síce na poslednú chvíľu...“

Ilar sa pri predstave spomínanej večere bratom v duchu škodoradostne smial, navonok však zachovával vážnu tvár a starostlivý výraz.

„To je výborný nápad, mami,“ pritakal a takmer neovládol kútiky úst. Ale len takmer.

„A čo ty? Pridáš sa k nám?“

„Nanešťastie už mám pracovné plány, ktoré nemôžem zrušiť.“

„Priveľa pracuješ, Ilarion. Ale som ti vďačná, že si sa rozhodol spojiť sily s bratmi. Tak rada vás vidím všetkých troch spolu!“

„Aj ja som rád. Bolo to dobré rozhodnutie.“ *Na počudovanie.*

Kancelária fungovala lepšie, než očakával. Ilar jej dodával punc vyberanosti, Noe kvalitu odbornosti a Hugo určitý nádych tajomna a strachu. Možno chvíľu trvalo, kým našli spôsob, ako spolupracovať, ale stalo sa to omnoho rýchlejšie, než Ilar predpokladal. Noe prestal Huga neustále poučovať – alebo to aspoň zmiernil. Hugo prijal od Ilara poriadny byt a dokonca obmedzil hazard. O pití sa to síce povedať nedalo, ale človek nemôže čakať zázraky.

„Už ťa nebudem rušiť. Musím sa poponáhľať, aby som všetko stihla,“ vyhlásila matka s nadšením a Ilar v tom momente zazvonil na Rogera. „To nebude nutné, odprevaďím sa aj sama. Ale mohol by si Hugovi a tej Sofii odovzdať moje pozvanie?“

„Bude mi potešením. Aj tak som sa vlastne chystal do kancelárie.“

Matka sa len usmiala a skôr než sa Roger objavil, odišla z pracovne.

„Áno, pane,“ ozvalo sa onedlho od dverí.

„Dajte mi pripraviť koč, pôjdem do práce.“

„Isteže, pane.“

„A Roger,“ zastavil ho, skôr než komorník odišiel, „tie šaty ste odoslali?“

„Isteže, pane. Slečne Derwe Sligtonovej,“ odpovedal mu a vytratil sa.

„Výborne.“ Ilar sa uškrnul a prešiel k oknu.

Na zem padalo niečo medzi dažďom a snehom a v diaľke na severe sa na Norgol valili husté mračná. Ilar miloval zimu a nepáčilo sa mu, že sa blížil jej koniec. Mal rád všadeprítomný chlad a ešte radšej skutočnosť, že väčšina ľudí zaliezla dnu a na uliciach bol väčší pokoj. Už menej

mu vyhovovalo, že smotánka organizovala stále viac večierkov, aby zahнала nudu. A on sa mnohých z nich musel zúčastniť.

„Práca, práca, práca,“ prehovoril sám pre seba.

Potešenie mu spôsobovala len predstava Derwy, keď otvorí tú škatuľu. Dozaista naňho bude nadávať celý večer. Ale človek si musel dopriať aspoň trochu radosti a Derwa Sligtonová bola v poslednej dobe jediným zdrojom tej jeho.

Keď Ilar prišiel do kancelárie, Sofia takmer vyskočila zo stoličky a žiarivo sa naňho usmiala. Išlo mu to na nervy. Ako Hugova žena by mu neprekážala, no za sekretárku by si ju nikdy nevybral. Bol však ochotný strpieť ju na čas nevyhnutný pre uskutočnenie Hugových plánov. Ilar bol rozhodnutý urobiť čokoľvek, aby si ju Hugo získal čo najskôr. Nielen preto, aby bol jeho brat šťastný, ale aj pre potešenie z toho, že jej bude môcť konečne dať výpoveď.

„Dobré ráno,“ pozdravil ju a podal jej svoj kabát.

„Dobré ráno, pán Ilar. Dáte si kávu?“

Už len pri predstave tej žbrndy, ktorú Sofia pripravovala, ho striaslo odporom.

„Nie, ďakujem.“ Urýchlene sa vybral do pracovne a pritom za sebou nezabudol zatvoriť dvere.

Noe sa opieral o svoj stôl pri okne a striedavo pozeral na tabuľu pred sebou a na mapu mesta, ktorá visela na stene vedľa nej.

Keď našli telo Nicholasa Aermana v jeho rodinnom sídle, a navyše došlo k únosu Luisa G. Aermana, strávili všetci traja na Komisariáte viac než dvadsaťštyri hodín.

Hneď ako ich predvolali, Ilar navrhol, aby so sebou zobrali Brániča. Mali na to nárok a Komisariát by sa nedozvedel nič, čo by nechceli. Noe namietal. Vraj by nebolo múdre spraviť si hneď z Komisariátu svojho nepriateľa. *Nie je podstatné, kto z nás Aermana nájde, hlavne že ho nájde,* spomenul si na Noemove slová. Ilar s nimi nesúhlasil, ale podvolil sa.

Prípado prevzal Noemov bývalý kolega Fred. Samozrejme, dohľad nad ním údajne vykonával Hlavný komisár, ale žiadneho z ich výsluchov sa nikdy nezúčastnil. Na počudovanie sa ich však zúčastnil riaditeľ Komisariátu a Ilar rýchlo pochopil, prečo ho Noe označoval za hlupáka a kreténa. Rovnako jasné bolo, že riaditeľ nechcel, aby sa o tom, čo vedia, dozvedelo primneho osôb.

Všetci traja sa dobrovoľne podrobili vplyvu Čítača aj Vyvolávača, hoci Hugom sa zaoberali až podozrivo krátko. Celkovo podľa riaditeľa Komisariátu neexistoval dôkaz, že Colbert Angus Lambert a Brochan sú tá istá osoba. Tiež zhodnotil, že nie je isté, či Colbert Angus Lambert bol skutočne nemanželský syn Luisa G. Aermana. Výpoveď jednej starej ženy, po ktorej sa zľahla zem, nebolo možné považovať za hodnovernú, keďže sa priznala len Ilarovy a on nemal dar, ktorý by v tomto smere udával nejaké záruky hodnovernosti. Už len predstava, že niekto ako lord Luis G. Aerman by mal nemanželského syna, ktorý vraždí, bola neprijateľná. O tom, že by po uliciach behal Vkladač, nemohla byť ani reč, a oni boli opakovane upozornení, že je múdrejšie nehovoriť o niečom takom nahlas. A tak Komisariát oficiálne vyrukoval s teóriou, ktorá nemala s pravdou takmer nič spoločné. Brochan bol vraj vyšinutý blázon a Prázdnny, ktorý nejako napodobnil konanie vrahyny Eleny Tarmin. K takémuto činu istotne

prispeli aj samotní novinári, nakoľko o Elene Tarmin písali príliš detailne a viac, než bolo zdravé.

Našťastie Fred nebol rovnaký tupec ako riaditeľ, neskôr vyhľadal Noema a snažil sa s nimi na prípade spolupracovať. Hoci neoficiálne a potajme, inak by dostal padáka. Ale ako im povedal, ak umrie aj starý Aerman, poletí tak či tak.

„Odkedy si tu?“ spýtal sa Ilar Noema, ktorý aj naďalej prechádzal pohľadom z mapy na tabuľu a späť.

„Od piatej. Nemohol som spať.“

„Keď budeš unavený, nikomu a ničomu to nepomôže, Noe.“

„Volal som s Fredom z Komisariátu. Colbert Angus Lambert je oficiálne mŕtvy už tridsaťosem rokov a v meste nežije ani jeden človek menom Brochan, o ktorom by sme vedeli. Ani jeden!“ tresol dlaňou po doske stola a zamračil sa na mapu. „Niekde svojho otca musí držať. Možno tam, kde Nicholasa. V tej chatrči, ktorú videl Hugo. Povedal, že okolo boli lúky, ale nevidel poriadne cez okná, čo znamená, že niekde ďalej mohol byť pokojne aj les.“

Noe podišiel k mape a nespúšťal z nej zrak. Ilar pozoroval jeho sústredenie a plamienky odhodlania, čo mu horeli v očiach. S ľútosťou si uvedomil, že on také zanievanie pre vec necítil už celé roky. Ak vôbec niekedy.

„V každom prípade to miesto musí byť dostatočne vzdialené od akýchkoľvek obydlí vrátane vidieckych usadlostí a sedliackych fariem. Vyznačil som niekoľko bodov v blízkosti mesta, ktoré by zodpovedali popisu, a kde to Komisariát ešte neprehľadal. Najbližšie miesto sa nachádza pol dňa jazdy kočom,“ pokračoval Noe.

„Príliš ďaleko,“ odvetil mu Ilar a tiež sa zahľadel na mapu. „Zamerajme sa na tie, v ktorých blízkosti sa nachádza nejaká vlaková stanica.“